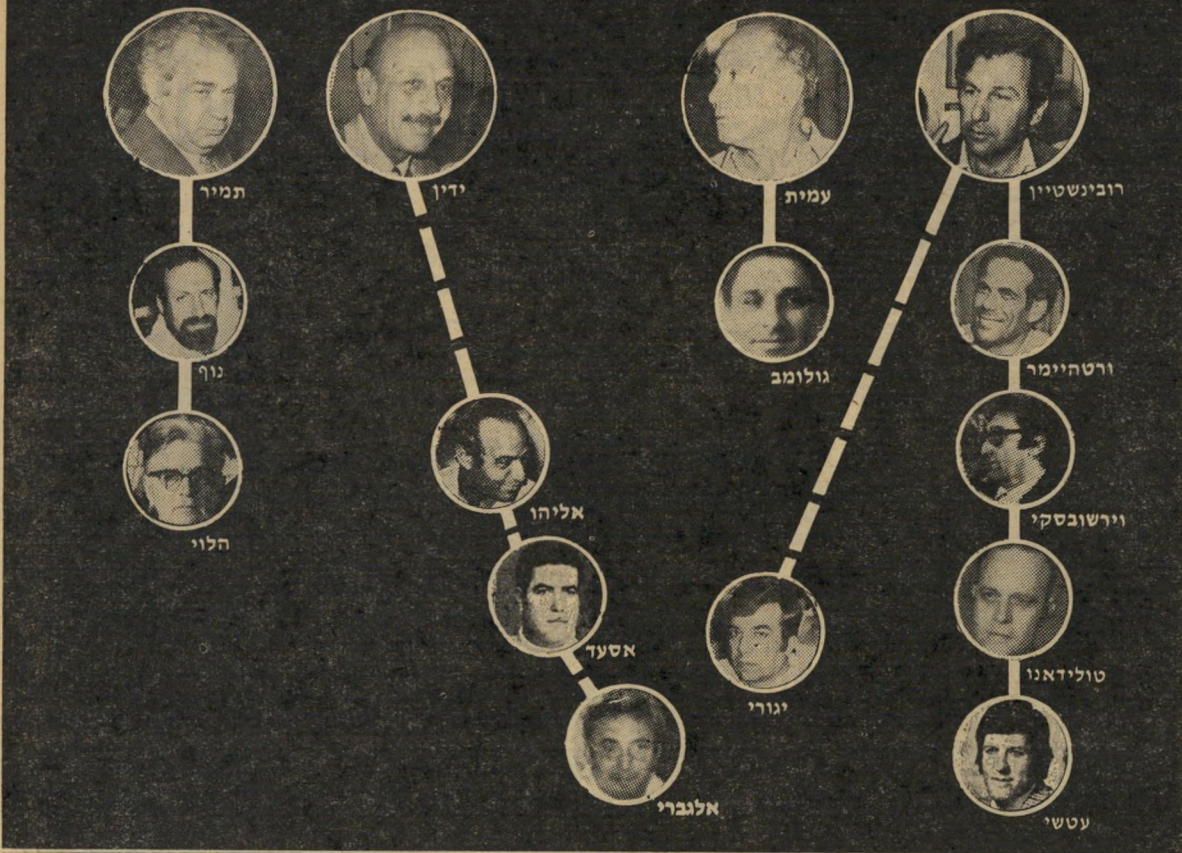

ד"ש: מפת ההתפלגות

תמיר תמך במועמדותו של ח"כ שמואל טולידאנו כיושב-ראש הוועדה לביקורת המדינה של הכנסת. ההסכם החשאי בין נוף לטולידאנו התגלה, ותמיר הרחיק במי דה מסויימת את נוף ממנו. נוף הרכוכי לא הצליח להחזיק מעמד אלא כמה ימים ללא הפטרונות של תמיר, התנצל לפניו והבטיח לו נאמנות. נוף נמצא בכיסו של תמיר בכל צעד שהוא יעשה.

● אמנון רובינשטיין

רישמית מס' 2 בד"ש, ולא-רישמית מס' 2 בכל קונסטליציה שתתהווה.

רובינשטיין התנגד לכניסת ד"ש לממשלה. נופך בחרב הפילוג עוד ערב ההחלטה על ההצטרפות, אך התקפל במהרה. מאז הוא מהווה אפוזיציה ראשית לידין, ומנהיג קבוצת-שינוי בתוך ד"ש. לאחר תבוסת ידין בישיבת המועצה של השבוע שעבר, נערכה בביתו של רובינשטיין מסיבת-היגיון. רובינשטיין הציע לעמית להינות מנהיג המפלגה החדשה שתקום לאחר הפילוג.

● מודני' וירשובסקי

עורך-דין. מי שהיה היועץ המיטשטי של עיריית תל-אביב ומאנשי-שינוי המוברי הקים. בעת שרובינשטיין בעצמו פסח על הסעיפים במאבקו נגד ידין, היה וירשובסקי סקי החריף ביותר בהתבטאויות נגד ידין, ולוחם נמרץ למען פרישת ד"ש מהממשלה גם על חשבון שלמות המפלגה. היה זה וירשובסקי שהימרה, פעמים רבות יותר מכל אחר, את מות ידין ואת מרות החלטות מוסדות התנועה.

● סמך ורטהיימר

אישי-עסקים מצליח מנהריה. שהתגלה ככישלון פרלמנטרי גמור.

ורטהיימר הוצג לפני בוחריו ד"ש כגאון כלכלי, אשר יציל את משקי-המדינה, אך בקושי טרח לבוא לישיבות מליאת-הכנסת. בעת איום הפילוג, ערב הצטרפות ד"ש לממשלה, נסוג ורטהיימר ברעג האחרון מהפילוג, וגרם בכך, בין היתר, להחלטתו של רובינשטיין שלא לפלג את ד"ש כבר אז. מאז תומך ורטהיימר ללא סייג בכל צעד של רובינשטיין.

● שמואל טולידאנו

כאשר הוקמה ד"ש ושמואל טולידאנו פרש מתפקידו כיועץ ראש-הממשלה לי ענייני ערבים כדי להצטרף למפלגה זו. פגש מי שהיה אז ראש-הממשלה, יצחק

כי הועמדו למכירה. אין ספק כי אחרי הפילוג ימצא אליהו את דרכו לליכוד, אך השאלה היא התיזומון. האם יעשה זאת מיד עם הפילוג, על חשבוננו הפרטי, או שיצטרף יחד עם תמיר כעבור חודשים אחדים?

● מודני' אלגובי

נציג תנועת עורר בד"ש, אישי-חינוך, שעבר לאחרונה מירושלים לאשדוד, משום שאשתו פתחה בית-מירקחת בעיר זו. אל-גרבלוי הוא מאמין גדול בידין, בעיקר משום שידין הוא מייסד-התנועה, ולדעתו יש לשמור אמונים למייסד התנועה. אולם קשה לו לסבול את תמיר, שאותו הוא מגדיר כ"מי שמובל את ידין באף". אלגרבלוי יקבע את עמדתו, לידין או לשינוי, אחרי שיתברר לו איזו מועצה היא — לדעת מוסדות-הביקורת של ד"ש או לדעת בית-המשפט — המועצה החוקית של ד"ש, ואלה יצטרף, אם כי אין ספק שהוא נוטה יותר לידין מאשר לשינוי.

● שפיק אסעד

הדרוזי השני של ד"ש, מי שקיבל את תפקיד יושב-ראש המועצה המקומית בית-ג'ן בירושה מאביו, שהיה שנים רבות ראש מועצה זו.

אסעד הגיע לד"ש אחרי שהסתכסך עם מיפלטת-העבודה, שרצתה להציב בבחירות בבית-ג'ן את השייך ג'אבר מועדי במי קומה.

עמדתו של אסעד היתה כי כל זמן שד"ש נמצאת בקואליציה, היא צריכה להיות ממושמעת ללא-סייג למנתם בגין, והוא מקורב לידין ולתמיר יותר מאשר לשינוי, שבהנהגתה נמצא עתה הדרוזי האחר, עטשי.

ראשי שינוי עורכים עתה מסע, להצלחת נפשו של אסעד, כשהם טוענים כי דיעור תיו בענייני שלום ושטחים זהה לדיעור תיהם, ומנוגדת לזו של תמיר וידין. נראה כי הדבר לא יעלה בידם, ואסעד יילך בכל זאת עם ידין.

● אסף יגורי

סגן-אלוף (מיל.), השבוי הבכיר ביותר של צה"ל אצל המצרים במלחמת יום-הכיפורים. יגורי הגיע לד"ש מהמרכז החופשי, אולם חתול שחור, שעבר בינו ובין תמיר, (המשך בעמוד 36)

ידין, והיחסים בין ידין לעמית התקררו. מאחרי עמית עומדים כמה אישים, המ' כובדים על כל הסיעות בד"ש כאלופים צבקה זמיר, אהרון יריב, מן אבירים ואברהם ("ציטה") בוצר.

במים האחרונים שלח עמית שליחים לידין, ביקש ממנו לסגת מעמדתו הנוקשה בעניין כינוס המועצה ולדחות על-ידי כך, לפי שעה, את הפילוג. עמית גם יודע כי אם יהיה פילוג בד"ש, ומיספר השירים של מיפלטת זו ירד לשניים, יהיה הוא אחד משני הקורבנות, יחד עם השר ישראל כץ. מהצד האחר מבטיח לו אמנון רובינשטיין בכורה במיפלטת החדשה, ולעמית קוסמת האפשרות לעמוד בראשות אופר יזעיה בת שמונה או תישעה חברי-כנסת, שתוכל בבוא העת למלא תפקיד מרכזי בהקמת קואליציה חדשה עם מיפלטת-העבודה.

● דויד גולומב

בן אחותו של מפקד ההגנה, אליהו גולומב, ומי שאומץ על-ידיו. אחד האנשים הישרים ביותר בד"ש, ומי שמאמין בכנות בשליחות תנועת זו. גולומב נאמן למאיר עמית, שעמו הוא בדידות אישית רבה. השניים היו ביחד בכור. כל אשר יחליט עמית, גולומב יאמץ לעצמו. גולומב לא היה מעולם מאנשי ידין, ואנשי-שינוי אומרי רים עליו: "זהו איש עם האופי שלנו, שאינו אצלנו".

● שלמה אליהו

אישי-ביטוח מצליח, שנכנס לכנסת רק לאחר התפטרותו של מאיר זורע. אליהו הובא לד"ש על-ידי אמנון רובינשטיין, שרצה לראות בין ראשי-ד"ש עוד איש-עסקים מצליח. הוא נטול כל הבנה פוליטית, ומנסה ליישם בעולם הפוליטי את נסיונו בעסקים. עד שהדבר מעורר לעיני תים גיחוך. כאשר דגה סיעת ד"ש בכנסת כיצד להצביע בעניין חוק הפסור לבנות מצה"ל, הציג אליהו, ובכל הרצינות: "נלך לליכוד ונשאל אותם אם הם מוכנים לתת לנו עוד ראשות של ועדה בכנסת תמורת ההצבעה שלנו איתם. אם כן, נצביע איתם".

ללא כל בסיס לכך, פנה אליהו לפני כמה שבועות לבגין, הציע לו להביא עימו עוד ארבעה חברי-כנסת של ד"ש לליכוד, תמורת תפקיד של שר התעשייה והמסחר לעצמו. הארבעה, שאותם הציע אליהו לבגין — יגורי, עטשי, אסעד ואלגרבלוי — לא יכלו שלא לגחך, אחרי שנודע להם

רבין, את ייגאל ידין ואמר לו: "שווה היה לי כל ההקמה של ד"ש, רק כדי להיפטר מטולידאנו." לפני כמה חודשים פגש ידין את רבין ואמר לו: "עכשיו אני מבין למה התכוונת!"

טולידאנו אינו מאנשי-שינוי המקוריים. אולם יריבותו עם ידין, שהתפתחה לאח-רונה, הביאה אותו להשתלב בגוש של שינוי וליהפך לאחד ממנהיגיו. טולידאנו, שהיה במשך שנים ארוכות בדידות עם ידין, ואף מתגורר כיום בבית בירושלים שבו התגורר ידין בזמנו, הפך להיות שנוא-נפשו של סגן-ראש-הממשלה, שתקף אותו באופן אישי יותר מאשר כל דמות אחרת באפוזיציה הפנימית בד"ש. אין ספק כי טולידאנו הוא, המוח"ש מאחורי הצעדים המתוחכמים של קבוצת-שינוי בעת האחרונה, וכטמינת הפחים שבהם נפל ידין—תמיר.

● ז'ידן עטאשי

אחד משני חברי-הכנסת הדרוזים של ד"ש, שהצליחו להיבחר לכנסת, למרות שקיבלו מיספר אפסי של קולות בבחירות הפנימיות של ד"ש, וזאת בגלל שיטת הבחירות המעוותת שנכפתה על מיפלטת זו על-ידי ידין.

עטשי היה פעם חבר חרות, עבר אחרי כך לעבודה ומונה כקונסול ישראל בניו-יורק, והובא על-ידי טולידאנו לד"ש. את עטשי מנחה שינאה מוחלטת לת-מיר, שאמר עליו פעם כי "עטשי מתבטא כאילו הוא מקורב לרק"ח". לדעת עטשי היה זה תמיר שהרס את ד"ש. הן בגלל שינאתו לתמיר והן בגלל נאמנותו לטור-לידאנו. עטשי הפך חבר נאמן של שינוי.

● מאיר עמית

כוחו של עמית בד"ש הוא קטן ביותר על גבי הנייר. לרשותו עומד עוד חבר-כנסת אחד בלבד, דודיק גולומב, ורק 13 חברי מועצת ד"ש הם מאנשי-יו.

אולם עמית הוא כיום במידה רבה לשון-המאזניים בד"ש, ואם אכן יחליט להיפרד מידין, מובטח ניצחונה של קבוצת-שינוי. עמית, כמובן, מהסס. תפקיד השר מוצא הן בעיניו, וקשה לו להיפרד ממנו. אולם היחסים בינו לבין ידין הגיעו לכדי משבר, ודעתו של עמית, לפחות בהצהרות פומי-ביות, היא כי יש לשקול פרישה מהממ-שלה.

בתחילת דרכו בד"ש היה עמית מנאמני ידין, אולם בהשפעת תמיר לא הוזמן עמית לכינוסים סיעתיים שונים, שערך

רובינשטיין ויגורי מועמדים נגדיים